

Boek 21.

De blauwe Ridder.

+ De weg terug naar Thomas +

Hoofdstuk 1 – De afstand wordt zwaarder

De wind trok koud langs de houten palissades van Fort Grensvale en liet de blauwe banieren met de witte boom zacht klapperen boven de wachttorens. Het was geen storm, geen dreigend weer dat soldaten naar hun wapens deed grijpen, maar toch voelde Anne een onrust in de lucht die haar al dagen niet meer losliet. Zij stond bij de binnenplaats, haar mantel dicht om zich heen geslagen, en keek naar de poort alsof Thomas daar ieder moment doorheen kon rijden. Maar de weg bleef leeg. Alleen een paar wachters liepen heen en weer over de muur, en verderop klonk het gedempte geluid van hamers bij de stallen, waar mannen planken vervingen die door regen en kou waren kromgetrokken.

Anne wist dat Thomas in Riverveld nodig was. Dat had zij zichzelf elke ochtend opnieuw gezegd, en elke avond nog eens wanneer de schemering over het fort viel. Hij kon daar niet zomaar weg. Dorpen waren verbrand, akkers lagen zwart en gebroken, gezinnen hadden hun huizen verloren en Cedric moest als nieuwe graaf het vertrouwen winnen van mensen die te vaak door hun eigen heer waren verraden. Thomas hoorde daar te zijn, tussen soldaten, boeren en vluchtelingen, omdat hij nu eenmaal de man was die bleef staan wanneer anderen niet meer wisten waar zij heen moesten. Toch maakte dat de afstand niet lichter. Integendeel, elke dag zonder hem leek langer dan de vorige.

De brieven die uit Riverveld kwamen, hielpen en deden tegelijk pijn. Soms herkende zij Thomas in elke regel: kort, duidelijk, zorgvuldig, alsof hij haar niet ongerust wilde maken en toch eerlijk genoeg wilde blijven om niets belangrijks te verbergen. Hij schreef over kapotte bruggen, over families die opnieuw zaaigoed nodig hadden, over soldaten van Roy die zich nog tussen de dorpen verscholen en over mannen die met goud waren betaald om angst te verspreiden. Steeds vaker stond er iets over verborgen geld, over kisten die te goed verstopt waren om toeval te zijn, over munten die niet van gewone rovers konden komen. Anne las zulke regels langzaam, soms twee keer, en voelde dan hoe de kou dieper onder haar mantel kroop.

In de ziekenzaal zag Mia meteen wanneer Anne weer een brief had gelezen. Zij zei daar weinig over, want Mia begreep verdriet beter dan de meeste mensen. Ze legde alleen soms een hand op Anne's arm of schoof haar een beker warme kruidenthee toe, alsof ze daarmee kon zeggen dat wachten ook een vorm van moed was. Lucas deed alsof hij het niet zag, maar Anne merkte hoe zijn blik haar volgde wanneer er ruiters bij de poort verschenen. Voor hem was zij niet alleen Thomas' geliefde. Zij was iemand die onder zijn bescherming stond, bijna als een dochter, al zou hij dat waarschijnlijk met een brommende opmerking ontkennen.

Die avond zat Anne in de kleine kamer naast de voorraadruimte, waar de laatste brief van Thomas open op tafel lag. Jara zat tegenover haar en zweeg. Buiten blafte een hond, ergens sloeg een poortbalk dicht, en in de verte riepen soldaten elkaar toe tijdens de wisseling van de wacht. Anne streek met haar vingers over Thomas' naam onderaan de brief.

"Hij draagt het weer bijna alleen," zei ze zacht.

Jara keek op. "Thomas heeft veel mannen bij zich."

"Ja," antwoordde Anne, "maar dat bedoel ik niet."

Zij vouwde de brief langzaam dicht. Thomas had Cedric nodig, Sven, Marcus en zijn soldaten. Maar hij had ook iemand nodig die hem herinnerde aan de mensen achter de getallen, achter de goudstukken, achter de namen op lijsten en bevelen. Anne wist dat goud gevaarlijk kon zijn wanneer mannen het zagen als macht. Maar in de juiste handen kon het ook daken herstellen, akkers vullen met zaaigoed en kinderen door de winter helpen.

Toen zij opstond, voelde haar besluit nog niet hard als staal, maar wel vast als wortels in de grond.

Zij kon niet blijven wachten achter muren terwijl Thomas midden in Riverveld probeerde een gebroken land overeind te houden. Niet omdat zij hem niet vertrouwde, maar omdat zij van hem hield. En omdat zij wist dat liefde soms niet betekende dat je veilig bleef waar je was, maar dat je de weg ging naar degene die jou nodig had.

Hoofdstuk 2 – Tien soldaten met berichten

De ochtend begon koud en grijs, met een dunne nevel die tussen de houten palissades van Grensvale hing en de wachttorens zachter maakte dan zij werkelijk waren. Op de binnenplaats stampten soldaten hun laarzen in de modder om warmte in hun voeten te houden, terwijl rook uit de keukenschuur traag omhoog kroop. Anne had nauwelijks geslapen. De brief van Thomas lag nog altijd op de tafel in haar kamer, dichtgevouwen maar niet vergeten, en iedere keer wanneer buiten een hoefslag klonk, luisterde zij voordat zij zichzelf kon tegenhouden. Tegen het middaguur kwamen de hoefslagen echt. Niet één paard, niet twee, maar een kleine groep die met haast naar de poort reed.

De wachters riepen naar beneden en even later werd de zware poortbalk opgetild. Tien soldaten reden het fort binnen, hun paarden schuimend van vermoeidheid en hun mantels donker van modder, regen en stof van de weg. Zij droegen de kleuren van de Witte Boom, maar zelfs het wit van het teken op hun wapenrokken leek dof geworden door de reis. Hun maliënkappen hingen zwaar om hun hoofden en halzen, en op hun gezichten lag dezelfde ernst die Anne de laatste dagen in Thomas' brieven had gevoeld. Lucas stond al bij de trap van de hoofdbarak voordat de eerste ruiter goed en wel uit het zadel was gekomen. Hij had geen bevel nodig om te begrijpen dat zulke mannen niet voor een gewone boodschap kwamen.

“Van heer Thomas,” zei de voorste soldaat, terwijl hij een leren koker uit zijn mantel haalde. Zijn stem klonk schor. “Voor u, Sergeant. En voor de tellingen van Riverveld.”

Lucas nam de koker aan, brak het zegel en las zonder iets te zeggen. Anne stond enkele passen achter hem, naast Mia en Jara, en voelde hoe de stilte om hen heen dikker werd. Toen Lucas klaar was, las hij de eerste regels opnieuw. Daarna keek hij de mannen aan. “Vertel.”

De soldaat ademde diep in. “Heer Thomas heeft meerdere geldsporen gevonden. Niet zomaar buit van rovers. Verborgene munten, namenlijsten, betalingen aan oude soldaten, spionnen en mannen die dorpen moesten misleiden. Sommige boeren kregen goud aangeboden om berichten door te geven. Anderen om te zwijgen. En sommigen namen het aan omdat hun kinderen honger hadden.”

Een harde trek kwam rond Lucas' mond. “Dus Roys volk vecht niet alleen met zwaarden.”

“Nee, sergeant,” zei de soldaat. “Met goud. En angst.”

Anne voelde hoe haar handen zich sloten in de plooien van haar mantel. Zij had al begrepen dat Thomas in gevaar was, maar dit was erger. Een vijand die met staal kwam, kon je zien. Een vijand die munten in lege handen drukte, kroop een dorp binnen voordat iemand wist dat de strijd begonnen was. Zij dacht aan Thomas, aan zijn neiging om elke last op zijn eigen schouders te leggen, en de onrust die al dagen in haar zat, werd scherper.

Voordat Lucas iets kon zeggen, klonk opnieuw geroep vanaf de poort. Een eenzame ruiter kwam binnen, sneller dan goed was voor zijn paard. Hij droeg de blauwe leeuw van de kroon en sprong bijna uit het zadel. “Bericht van de koninklijke karavaan,” hijgde hij. “Koning Karel heeft geantwoord op Thomas' oproep. Tweehonderd koninklijke soldaten begeleiden wagens uit de Koningsstad naar Riverveld. Gereedschap, zaaigoed, kleding, medicijnen, bouwlieden, timmerlieden en voorraad voor de wederopbouw. Zij zijn onderweg naar Grensvale en trekken daarna door.”

Op de binnenplaats ging een hoorbare beweging door de mensen. Hoop, voorzichtig en breekbaar, stak op tussen de modder en rook. Lucas vouwde Thomas' bericht langzaam dicht. “Dan zorgen wij dat ze veilig verder kunnen.”

Anne keek naar de open poort, naar de weg waarlangs eerst berichten waren gekomen en straks hulp zou komen. Haar besluit werd stiller, maar sterker. Thomas vocht daar niet alleen tegen mannen. Hij vocht tegen angst, goud en gebroken vertrouwen. En zij kon niet langer alleen achter de muren wachten.